

[Aksel Larsen.]

selv deres formand — efter almindelig sprogbrug en af de otte — og hvis de ikke kan blive enige, skal højesterets præsident udnævne en formand; men der står ikke noget om, at det skal være uden for de otte. Som det er formuleret, skal det være en af de otte, men jeg formoder, det er ministerens mening, at det skal være en niende, man skal finde — dette her er naturligvis mere teknik, og det bliver der også taget hensyn til.

Men hvordan det end er, så bliver det altså voldgift, for man kan uden at være særlig pessimistisk eller optimistisk forudse, at dette fællesudvalg ikke når til enighed, i hvert fald ikke om alle spørgsmål og formentlig ikke om de mest betydningsfulde spørgsmål, og så skal altså opmanden, formanden eller formandskabet, hvis det bliver i flertal, træffe afgørelse, uanset om formanden eller formandskabet har begreb om disse sager eller ej. Det er jo et forhold, vi kender fra det, der engang hed den faste voldgiftsret, og som nu hedder arbejdsretten, hvor det ofte er juridiske dommere, der skal træffe den egentlige afgørelse; de kan ikke have alt for meget begreb om disse ting, og så kan det ske, at de dømmer forkert. Vi har lov til at håbe, at det går så godt som muligt — ja, det gør det jo altid — men at det altså går godt, men vi kan ikke på forhånd betragte det som givet. Det er mig til nogen forbavsel, at regeringen, der er udgået af et parti, der i alt fald hidtil har været absolut modstander af voldgift i arbejdsstridigheder, her vil instituere en voldgift i en arbejdsstrid.

Dernæst vil jeg minde om det, jeg allerede har været inde på: at stort set er telefonen noget, der ejes ikke blot af det offentlige, men af staten. Staten har som sagt 51 pct. af aktierne i de to største telefonselskaber, og man kan vel gå ud fra, at staten har lige så megen indflydelse på Fyns Telefonselskab, som den på nogen måde kan have på Københavns og på Jydsk Telefon. Ja men når det er sådan, må vi dog her i folkettingen overveje, om vi ikke har ganske særlige forpligtelser til at behandle denne sag på en ganske særlig måde; så tror jeg ikke, man har lov til at skubbe den fra sig og sige: nu indsætter vi en voldgiftsdommer, og så

må han hitte ud af det og klare det. Når folkettingen vil beskæftige sig med denne sag, tror jeg, det er nødvendigt, at det sætter sig ind i den og prøver at finde ud af, hvad der virkelig er parterne imellem, sammenligner med, hvordan tjenestemandsløvgivningen, normeringen og aflønningen er i dette land, og derefter ser, om det kan finde frem til en løsning.

Det ærede medlem hr. Axel Kristensen har talt om nødvendigheden af et kommissorium, og jeg kan godt se, at et sådant kunne være nødvendigt, men så skulle folkettingen ikke blot lave en voldgiftsordning og sige, at så må det gå, som det kan; så måtte folkettingen kende sit ansvar som ansvarlig for statens sager og sige: nu må vi se at hitte ud af, hvad der er galt her, og høre, om der er nogle berettigede krav, der ikke er blevet tilgodeset, og hvis der er det, må vi sørge for, at de bliver tilgodeset. Jeg mener, at det udvalg, der bliver nedsat, i høj grad må interessere sig for at skaffe sig størst mulig klarhed over disse problemer.

Jeg kan, som vel alle er klar over, ikke her ved første behandling tilsige nogen velvilje fra vort partis side, men jeg kan anbefale, at man går til arbejdet ud fra sådanne synspunkter som dem, jeg her har fremlagt; kommer der så et brugbart resultat ud af det, vil det naturligvis påvirke vor stilling til lovforslaget i dets endelige udformning.

Iver Poulsen: I anledning af fremsættelsen af dette lovforslag vil jeg gerne understrege, at de uafhængiges principielle stilling er den, at vi generelt ikke er tilhængere af voldgiftsafgørelser, og at vi ikke kan se, at det lovforslag, den højtærede arbejdsminister her har fremsat, er andet end etableringen af en særlig voldgift til at afgøre en løbende lønkonflikt. Men til vort principielle synspunkt må føjes, at vi i særlige tilfælde, hvor livsvigtige samfundsfunktioner trues med standsning, naturligvis er villige til at slække på selve princippet, altså gøre en undtagelse, når det blot tilstrækkelig tydeligt præciseres, at det er en undtagelse.

I stedet for den af den højtærede minister valgte løsning: at nedsætte et fællesudvalg, der via en opmand løser proble-